

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΙΣΤΩΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(18ῃ προηγούμενον ἀριθμόν.)

Τὸν Μαυροθοδωρὴν καὶ τὸν Ἑρῖκον ὑπεδέχθησαν οἱ μένοντες εἰς τὸ σπήλαιον μὲ μεγάλην χαρὰν, ἰδίως μεγάλη ἦτον ἡ χαρὰ τῆς Ἑλένης, ὅταν ἐπανεῖδε τὸ παιδίον, τοῦ ὁποῖα τὰ γαλανὰ μάτια τὸσον εἶχον σαγηνεύσει τὴν καρδίαν της. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ ὁ Ἑρῖκος ἐκάθισεν εἰς τὴν γωνίαν του, αὐτὴ ἐπλησίασε, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ μὲ σιγαλὴν φωνὴν τοῦ εἶπεν, «ὦ! Ἑρῖκε, δὲν ἤξεύρεις πόσον χαίρω, ὅτι σὲ ἐπαναδλέπω! Ἐνόμισα, ὅτι σὲ ἐφόνευσαν· διότι κάνεις δὲν ἐγνώριζε τί ἀπέγεινες· καὶ διὰ τοῦτο ἔκλαυσα τὸσον πολὺ!»

«Σὺ, Ἑλένη, πάντοτε ἐστάθης καλὴ εἰς ἐμέ,» εἶπεν ὁ Ἑρῖκος, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ χαρῆς, ὅταν ἀκούσης ὅτι ἤμην πολὺ εὐτυχὴς, ἀφ' οὗτο ἀνεχώρησα ἀπ' ἐδῶ, καὶ προσέτι πολὺ δυστυχὴς· ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην, ὅτι θὰ ἡναγκαζόμην νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἕως οὗ ὁ Μαυροθοδωρῆς μὲ συνέλαβεν εἰς τὸ δάσος. Ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ἀποθαμένος, Ἑλένη!»

«Εἶσαι πολὺ σκληρὸς, Ἑρῖκε, λέγων, ὅτι ἐπρωτίμας ν' ἀποθάνης μᾶλλον ἢ νὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ εἰς ἐμέ!» εἶπεν ἡ Ἑλένη· «σὺ, φαίνεται, δέν με ἀγαπᾷς οὔτε κατὰ τὸ ἥμισυ ἀφ' οὗ, σὲ ἀγαπῶ ἐγώ.»

«Ἀλλὰ, καλὴ μου Ἑλένη, ἐάν τῷ ὄντι μὲ ἀγαπᾷς διατί δὲν προσπαθεῖς νὰ φύγῃς μὲ ἐμὲ ἀπὸ τὸν ἄθλιον τοῦτον τόπον; Καὶ σὺ δέρεσαι ἐδῶ ἀρκετὰ συχνά, ἀν οὐχὶ τὸσον συχνά ὅσον ἐγώ!»

«Ἀλλὰ ἀρά γε ἡμποροῦμεν νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, Ἑρῖκε; Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ σπηλαίου καὶ νὰ διέλθωμεν τὸ πυκνὸν καὶ σκοτεινὸν δάσος;»

«Ἐγὼ νομίζω, ὅτι δύναμαι νὰ τὸ κατορθώσω, εἶπεν ὁ Ἑρῖκος χαμηλῇ τῇ φωνῇ· «ὅταν ὅλοι οἱ Ἀθίγγανοι ἐξέλθουν, ἡ δὲ γραῖα Μαργαρίτα πέσῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἴσως ἀπόψε ἡμποροῦμεν νὰ δοκιμάσωμεν, ἀφοῦ δὲ ἀπαξ εὐρεθῶμεν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δέν θὰ χαθῶμεν. Ὁ Μαυροθοδωρῆς, ὡς εἶδες, δέν μου ἔδεσε τὰ μάτια σήμερον.»

«Ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἡλεκτρισθεῖσα· ἀλλ' ἄς ἡσυχάσωμεν τώρα, διότι βλέπω τὴν γραῖαν Μαργαρίταν νὰ ἔρχεται, ἐάν δὲ ἀκούσῃ τί ὁμιλοῦμεν θὰ μᾶς πεθάνουν σ' τὸ ξύλον!» Οὕτως ἡ συνομιλία ἐπαυσεν, ἡ δὲ γραῖα Μαργαρίτα πλησιάσασα ἔκραξε, «Καὶ ποῦ ἤσουν παιδί ἕως τώρα;»

Ὁ Ἑρῖκος τῆς διηγήθη ὅλα τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, ὅταν δὲ ἀνέφερε τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Ἀλθέρτον, τὸν υἱὸν τοῦ Κόμητος, ἡ γραῖα ἀντήλλαξε βλέμμα μὲ τὸν Μαυροθοδωρῆν, ὅστις ἴστατο ἐκεῖ πλη-

σίον ἀκροαζόμενος τὴν διήγησιν τοῦ παιδίου, καὶ μετ' ὀλίγον ἠρώτησε τὸν Ἑρῖκον, λέγων,

«Λοιπὸν ὁ μικρὸς κόμης διασκεδάζει συχνάκις ὁλομόναχος εἰς τὸν κήπον ἐκεῖνον;

«Μάλιστα, — εἶπεν ὁ Ἑρῖκος, — μὲ μόνον τὸν σκύλον του.»

«Καὶ εἶναι εὐκόλον ν' ἀναβῇ τις διὰ τῶν κιγκλιδίων;»

«Μάλιστα, εἶπεν ὁ Ἑρῖκος, ἐγὼ ἀνέβην δι' αὐτῶν εὐκόλως.»

Ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐκύτταξεν ἐκ νέου τὴν γραῖαν καὶ ἐψιθύρισε,

«Αὐτὸ εἶναι καλὴ εἰδῆσις, ὡς φαίνεται, θὰ φθάσωμεν ἐπὶ τέλους μέχρι τοῦ θησαυροῦ τοῦ Κόμητος. Ὡς βλέπω εὐκόλως δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν τὸν μικρὸν Κόμητα, καὶ τότε ἐάν ὁ πατήρ του ἐπιθυμῇ νὰ τὸν ἀνακτήσῃ, πρέπει νὰ πληρώσῃ δι' αὐτόν.»

(ἀκολουθεῖ.)

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ.

Ἐάν ἐξετάσῃ τις τὴν ἱστορίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης μαθησεως, τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ πολέμου εὐρίσκει, ὅτι ἅπαντες σχεδὸν ἦσαν ταπεινῆς καταγωγῆς, καὶ ἀνυψώθησαν διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς τιμότητος καὶ τῆς ὑπομονητικῆς καὶ ἐπιμόνου ἐργασίας.

Οὕτως ὁ Κομφούκιος, ὁ μέγας φιλόσοφος τῶν Κινέζων, ἦτο γεωργός.

Ὁ Ὀμηρὸς πτωχὸς τις καὶ ἐξ ἀφανῶν γονέων.

Ὁ Ἀμερικανὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς Φραγκλῖνος τυπογράφος.

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἀφανὴς Κορσικανὸς στρατιώτης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Φερναδότος φλεβοτόμος.

Ὁ ἀνταβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ-Ἀλῆς κουρεὺς.

Ὁ διάσημος Ἀγγλὸς ῥήτωρ καὶ βουλευτὴς Πήλ ποιμὴν προβάτων.

Ὁ μέγας καὶ τρομερὸς Κρόμουελ γεωργός.

Ὁ μακαρίτης Λίγκολν ξυλοσχίστης.

Ὁ Ἰσπανὸς στρατηγὸς Ἐσπαρτέρους νεκροθάπτης.

Ὁ φυσιολόγος Λινάιος σανδαλοποιός.

Ὁ μέγας φυσιολόγος Χρὸς Μύλλερ πετροκόπος.

ΦΩΛΕΑΙ ΥΦΑΝΤΩΝ

ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ.

Ὁ ὕφαντῆς, ὡς ὀνομάζεται πτηνὸν τι τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του. Πολλὰ πτηνὰ τοῦ εἶδους τούτου (διότι συνειθίζου νὰ